

kunstnerisk udførte Bordstel; de galonerede Tjenere og den uafsladelige Skiften Tallerkener — alt var i hans Øjne bare Tegn paa jødisk Pralelyst.

Hidset op af Nannys Latter, der hørtes stadig mere overgiven gennem Larmen, gav han sig tilsidst Luft overfor Jakobe og sagde ligeud til hende, at han fandt den hele Fest opstyltet og taabelig.

Jakobe svarede ingenting. Fra det Øjeblik, hendes Mistanke til Søsteren var bleven vakt, havde hun overhovedet ikke talt til ham.

Nannys tilsyneladende Optagethed af den forhenværende Løjtnant førte ikke hende bag Lyset. Hun kendte sin Søster og vidste, at for hende bestod Nydelsen ved en Kærlighedsleg fornemmelig i at gøre sin Tilbeder skinsyg. Hun vidste ogsaa, at Nanny af en vis, fejg Frygt for at blive overmandet af sine Følelser bestandig i farefulde Situationer søgte Ly i andre Mænds Beundring.

At det var kommen saa vidt mellem hende og Per, som det virkelig var, troede hun dog ikke. Men forøvrigt gjorde hun sig ingen falske Forestillinger om de Hensyn, som Nannys søsterlige Følelse vilde paalægge hende. Hun kunde endda tænke sig, at det havde været Nanny en særlig Glæde at lokke netop hendes Forlovede i sine Garn; og hun forstod nu, at det var Triumf, hun havde læst i hendes Øjne, dengang hun straks ved sin Hjemkomst havde givet sig til at fortælle om sit Sammentræf med Per.

Der var nu ikke Tale om, at Jakobe lod sig mærke med noget. Med den næsten overmenneskelige Evne til Selvbeher-skelse, som hendes Sygelighed havde opøvet hos hende fra hun var Barn, gennemførte hun tappert sin Rolle som lykkelig Brud. Skønt hun saae og hørte alting som gennem en Taage og hele Tiden havde en Fornemmelse af at befinde sig paa et gyngende Skib, var der ikke andet at se paa hende, end at hun var lidt blegere end sædvanlig og syntes noget træt. Kun overfor Per kunde hun ikke forstille sig. Hver Gang han sagde noget til hende, vendte hun Hovedet bort. Hun taalte næsten ikke at